

Zkrácení daně

Zkrácením daně není její pouhé neodvedení, byla-li příslušná platba správně vypočtena, přiznána nebo vyměřena, resp. nebyla-li zatajena skutečnost, odůvodňující vznik daňové povinnosti. Nečinnost sama o sobě nezakládá skutkovou podstatu trestného činu podle § 148 tr. zák. Zkrácením daně rovněž není pouhé nezaplacení daně včas, pokud její výše nebyla zkrácena úmyslným jednáním či opomenutím obviněného.

Zkrácením daně není její pouhé neodvedení, byla-li příslušná platba správně vypočtena, přiznána nebo vyměřena, resp. nebyla-li zatajena skutečnost, odůvodňující vznik daňové povinnosti. Nečinnost sama o sobě nezakládá skutkovou podstatu trestného činu podle § 148 tr. zák. Zkrácením daně rovněž není pouhé nezaplacení daně včas, pokud její výše nebyla zkrácena úmyslným jednáním či opomenutím obviněného.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tz 11/2003, ze dne 19.3.2003)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání stížnost pro porušení zákona podanou ministrem spravedlnosti ve prospěch obviněného J. B., proti rozsudku Okresního soudu v Děčíně ze dne 13. června 2001, čj. 5 T 211/2000-50, a rozhodl podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 271 odst. 1 tr. ř., tak, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 13. června 2001, čj. 5 T 211/2000-50, byl porušen zákon v ustanovení § 148 odst. 1 tr. zák., v neprospěch obviněného J. B. Tento rozsudek Nejvyšší soud České republiky v celém rozsahu zrušil a zrušil všechna rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Nejvyšší soud České republiky zároveň podle § 226 písm. b) tr. ř. se J. B. zprostil obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Děčíně ze dne 12. 7. 2000, sp. zn. 1 Zt 921/2000-3, pro skutek spočívající v tom, že v D., přestože dne 28. 3. 1997 prodal kupní smlouvou S. v. s., a. s., T., stavební parcelu – zastavěnou plochu s bytovým objektem v katastrálním území B. n. L. za sjednanou kupní cenu ve výši 840.000,- Kč, ačkoliv věděl, že je povinen podat F. ú. v D. přiznání k dani z převodu nemovitostí; daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí v roce 1997 nepodal, a to i přesto, že k tomu byl vyzván výzvou finančního úřadu ze dne 19. 6. 1997, kterou převzal dne 24. 6. 1997, daň neuhradil ani na základě platebního výměru, který převzal dne 22. 3. 1999, a tak zkrátil daň z převodu nemovitostí ve výši 43.195,- Kč ke škodě České republiky, tedy ve větším rozsahu zkrátil daň, čímž měl spáchat trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zák.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 13. června, čj. 5 T 211/2000-50, byl obviněný J. B. uznán vinným trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zák., pro skutek uvedený výše ve výrokové části tohoto rozsudku, za který byl podle § 148 odst. 1 tr. zák. za použití § 53 odst. 1 tr. zák. odsouzen k peněžitému trestu ve výši 40.000,- Kč. Podle § 54 odst. 3 tr. zák. pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanovil soud obviněnému náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Tento rozsudek nabyl právní moci dne

13. 6. 2001.

Ministr spravedlnosti podal proti tomuto rozsudku stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného J. B. Okresnímu soudu v Děčíně vytýká, že provedené důkazy nezhodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., když nevzal v úvahu, že obviněnému, který nepodal daňové přiznání, správce daně (který na podkladě oznamovací povinnosti katastrálního úřadu měl vědomost o převodu nemovitosti) podle pomůcek daň dne 15. 3. 1999 vypočítal a doměřil, přičemž daňový nedoplatek byl v rámci vymáhání těchto nedoplateků uhrazen. Podle názoru ministra spravedlnosti se tedy nejednalo o zkrácení daně, nýbrž pouze o její neodvedení a taková nečinnost nezakládá sama o sobě skutkovou podstatu trestného činu podle § 148 tr. zák. Ministr spravedlnosti proto navrhl, aby Nejvyšší soud vyslovil podle § 268 odst. 2 tr. ř., že napadeným rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 13. 6. 2001, čj. 5 T 211/2000-50, byl porušen zákon v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. ve vztahu k ustanovení § 148 odst. 1 tr. zák. v neprospěch obviněného J. B., aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil a dále postupoval podle § 271 odst. 1 tr. ř. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve veřejném zasedání konaném o stížnosti pro porušení zákona však s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 12. února 2003, sp. zn. 11 Tdo 265/2002, navrhl, aby s ohledem na právní názor v tomto rozsudku vyslovený, stížnost pro porušení zákona podle § 268 odst. 1 písm. c) tr. ř. jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 267 odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející a shledal, že zákon byl porušen.

Podle § 2 odst. 6 tr. ř. orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 148 odst. 1 tr. zák. kdo ve větším rozsahu zkrátí daň, clo, pojistné na sociální zabezpečení nebo zdravotní pojištění, poplatek nebo jinou jim podobnou povinnou platbu, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta nebo peněžitým trestem.

Je třeba přisvědčit názoru uvedenému ve stížnosti pro porušení zákona, že Okresní soud v Děčíně se neřídil těmi zákonnými ustanoveními, jejichž porušení je mu vytýkáno. V trestním spise se sice nachází písemné vyhotovení napadeného rozsudku, z něj však nelze zjistit jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, jak se vypořádal s obhajobou obviněného a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu, protože ve smyslu § 314d odst. 2 tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2001 (obviněný i státní zástupce se vzdali práva odvolání) neobsahuje odůvodnění. Z trestního spisu dále vyplývá, že podle kupní smlouvy ze dne 28. 3. 1997 (č. l. 9 – 10) obviněný prodal S. v. s., a. s., T., předmětnou nemovitost za smluvní cenu 840.000,- Kč a daňové přiznání k dani z převodu nemovitosti v roce 1997 nepodal přes výzvu finančního úřadu ze dne 19. 6. 1997 (č. l. 16) a daň nebyla uhrazena ani na základě platebního výměru převzatého obviněným dne 22. 3. 1997 (č. l. 17). K úplnému uhrazení daně došlo až na základě exekučního příkazu ze dne 6. 9. 1999 příkázáním pohledávky z bankovního účtu obviněného J. B. dne 14. 9. 1999 (č. l. 45).

Okresní soud v Děčíně napadeným rozsudkem uznal obviněného J. B. vinným pro čin, jehož trestnost

zákon nepředvídá. Zkrácení daně poplatku a podobné povinné platby je jakékoli jednání pachatele, v důsledku něhož je mu jako poplatníkovi vyměřena nižší daň nebo k vyměření této povinné platby vůbec nedojde. Zkrácením daně však není její pouhé neodvedení, byla-li příslušná platba správně vypočtena, přiznána nebo vyměřena, resp. nebyla-li zatajena skutečnost, odůvodňující vznik daňové povinnosti. V tomto případě však správce daně na podkladě oznamovací povinnosti katastrálního úřadu věděl o převodu nemovitostí a daň vypočítal a vyměřil. Nečinnost sama o sobě nezakládá skutkovou podstatu trestného činu podle § 148 tr. zák. Zkrácením rovněž není pouhé nezaplacení daně včas, pokud její výše nebyla zkrácena úmyslným jednáním či opomenutím obviněného (srov. nálezn Ústavního soudu ČR ze dne 12. června 2002, sp. zn. I. ÚS 722/01). Opačný názor nevyplývá ani z rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 12. února 2003, sp. zn. 11 Tdo 265/2002, na nějž poukazoval státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v konečném návrhu. Přestože nešlo o zcela srovnatelnou věc i v uvedeném případě Nejvyšší soud obviněné obžaloby pro trestný čin podle 148 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zák. zprostil proto, že zjištěný skutek zákonné znaky trestného činu krácení daně podle citovaného ustanovení nevykazuje.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že napadeným rozsudkem byl v neprospěch obviněného J. B. porušen zákon toliko v ustanovení § 148 odst. 1 tr. zák., i když se tak stalo nedůsledným hodnocením důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. Na základě tohoto výroku pak zrušil napadený rozsudek Okresního soudu v Děčíně v celém rozsahu, jakož i všechna další rozhodnutí na něj navazující, pokud vzhledem k tomuto zrušení, pozbyla podkladu. Jestliže skutek, pro který je obviněný postaven před soud, není trestným činem, a to z důvodů, které byly uvedeny výše, rozhodl Nejvyšší soud tak, že obviněného J. B. pro tento skutek, který je blíže popsán ve výroku tohoto rozsudku, a v němž byl spatřován trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 tr. zák., obžaloby z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) tr. ř. zprostil.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Splnění dluhu](#)
- [Daně](#)
- [Insolvence, vylučovací žaloba](#)
- [Insolvence a pojistné na zdravotní pojištění](#)
- [Oddlužení](#)
- [Odměna insolvenčního správce](#)
- [Obtížně ocenitelný majetek](#)
- [Oddlužení](#)
- [Odporovatelnost](#)
- [Incidenční spory](#)
- [Dodání zboží dle zákona o DPH](#)